

ไส้กรอก ก็ฟจิ

จะไส้กรอกสัญชาติไหน
ก็ 'ดูดัน' สู้ไส้กรอกเกาหลีไม่ได้

แพมพูนุ

ละคร กิมจิ

แพมพู่

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ที่นรมย์ทุกจังหวัดรัก

กลรักกิมจิ

โดย พัฟฟู

ราคา 225 บาท

ลำดับที่ 498

ISBN 978-616-00-4901-1

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน 2566

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พิชชาพร บุญสง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

บรรณาธิการเล่ม : วีรยา กิจสมุทร

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกั้ง จัดรูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

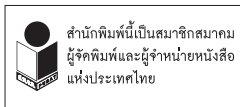
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

คำนำนักเขียน

สวัสดิ์คะคุณนักร้องทุกท่าน พัฟพะนะคำ ห่างหายจากการตีพิมพ์มานาน ในที่สุดก็ได้ถูกขังยามตี คำขายงานสักที่ พูนี้แทบจะจุดพลุฉลองชัย 555

ใครติดตามพู่ทางออนไลน์ด้วย คงพอจะทราบว่าพูเขียนงานเก็บไว้อยู่หลายเรื่อง แล้วก็เป็นตัวพู่เองที่เลือกจะยังไม่วางขาย

ในความซุกมุ่นวุ่นวาย นั้นนับเป็นการตัดสินใจที่ถูกคะ เพราะช่วงเวลาที่ว่า พู่เกิดความสนใจในกระบวนการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยในประเทศเกาหลีใต้ นำพามาซึ่งเรื่องราวสุดแซ่บระหว่างทายาทแซริบิลกับแม่ค้าออนไลน์เงินล้าน

‘รามัญ’ เปรียบเสมือนกำไรก้อนโตที่ ‘แม้นवाद’ ตามหามาทั้งชีวิต แต่สิ่งที่เธอต้องเอาไปแลก เพื่อให้ได้ทั้งความมั่งคั่งและรักแท้ ก็คือตัวของเธอเอง

การลงทุนครั้งนี้จะคุ้มค่าไหม สุดท้ายแล้วจะเข้าเนื้อหรือเปล่า พุขอเชิญชวนคุณนักร้องมาหาคำตอบไปด้วยกันคะ

ขอฝาก ‘ลูกมดจิ๋ว’ ไว้ในอ้อมอกอ้อมใจของทุกคนด้วยนะค้า
หากมีข้อผิดพลาดใด พุต้องขออภัยจริงๆ ค่ะ อีกประการสำคัญก็คือ
อยากขอบคุณมากๆ ที่สนับสนุน พุ ขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส
กัน

พัฟฟู

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

เกิดมาทั้งที ต้องใช้...ให้คุ้ม

ดอกสร้อยสุภาภิตได้กล่าวไว้...

มดเอ๋ย มดแดง

เล็ก ๆ เร็วแรง แข็งขยัน

ใครกล้ำกราย ทำร้าย ถึงรังมัน

ก็วิ่งพุง กูสู้กัน มาทันที

สู้ได้ หรือมิได้ ใจสาหัส

ปากกัด ก้นต้อย ไม่ถอยหนี

ถ้ารังเรา ใครกล้ำ มาราวี

ต้องต่อสู้ ทรหด เหมือนมดเอ๋ยฯ¹

ลืมสิ้นแล้วว่าเคยอ่านกลอนดังกล่าวจากหนังสือเล่มใด ‘แม่นवाद’
รู้เพียงว่าเธอต้องดำรงตนตามปรัชญานั้น เป็นมดแดงสาวสมบุกสมบัน
ไม่เคยหมีนสต่างคินดิ่น้อย ไม่เคยคอยวาทสนา มุมานะบากบัน เตือน
ตัวเองทุกคืนวัน จำเอาไว้ว่าเราเคยจนขนาดไม่มีข้าวสารมากรอกหม้อ

---

¹ นายทัต เปரியญ ผู้แต่ง

ชีวิตวัยเด็กรอดมาได้ด้วยเงินเดือนคนพิการของปู่ยชรา

จะว่ามีหัวทางการค้าก็ใช่ เธอบอกกับปู่ว่าเราจะปล่อยให้
กระดาษล้าค่าหมดไปเปล่าๆ ไม่ได้ จำต้องหาทางต่อยอดสร้างมันขึ้นมา
ใหม่ ลงทุนซื้อของมาค้าขาย ร้านมดแดงแรงฤทธิ์จึงถือกำเนิด เริ่มจัด
จำหน่ายตั้งแต่หมูบั้ง ลูกชิ้นทอด ไก่ย่าง ขยับขยายหาสินค้ามาวาง
เรียงราย ของอุปโภคบริโภคใด ขอเพียงลูกค้าเอ่ยปาก แม่นवादจัดให้

ทว่าเมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป โลกโซเชียลมีบทบาทกับมนุษย์แทบ
ทุกด้าน ไม่เว้นแม้แต่การจับจ่ายใช้สอย แม่นवादเองก็รีบปรับตัว ไม่
มีวีลดาเอื้อระเหย เธอตั้งกล่องไลฟ์สดหาทรัพย์ เรียกลูกค้าด้วยลีลาสุด
เร้าใจ ยอดคนชมแต่ละครร่วมแสน รวยและจนถูกสื่อตั้งฉายาว่า
‘แม่ค้าเงินล้าน’ นางพญาแห่งโลกออนไลน์ ที่ไม่ว่าจะขยับเขยื้อนไป
ทางไหน หยิบจับสิ่งใด ก็มักจะกลายเป็นประเด็นร้อนฉ่า

ทว่า...คนที่คล้ายว่าจะใช้ชีวิตเพื่อคิดคอนเทนต์ตลอดเวลาอย่าง
เธอ แท้จริงแล้วก็มีหลายด้านหลากมุม มีโลกส่วนตัวส่วนหนึ่งที่ไม
ต้องการเปิดเผย

และความลับนั้นก็มาในรูปลักษณะหล่อล้ำเกาหลี หมู่ขาวจ๊ะ
แดนโสมที่เธอยอมกัดฟันซื้อมาบำเรอราคะในราคาหลัก!

ความรักจะมีอยู่จริงไหม แม่นवादไม่รู้ แต่โลกก็ยั่นไซร์ มีอยู่จริง
แท้ แม่นवादแน่ใจ จะ ‘ได้กรอก’ สัญชาติไหน เธอขอลองให้ครบครัน
สำเร็จสำราญให้หน้าใจ ก่อนจะต้องกลายเป็นภรรยาตามกฎหมาย จด
ทะเบียนกับ...นั่งตุ๊ดอาภัพ

เปล่า ระหว่างเราหาไซ่สินไหลทางเพศ เธอไม่ได้อยากมีผิวออก
สาว แต่เพราะเห็นแก่ที่อีกฝ่ายเป็นโรคร้าย ซึ่งก็ไม่ว่าจะรักษาหายขาด
ใหม่ จะตายวันตายพรุ่งก็มีอาจทราบได้ นั่งตุ๊ดกลัวว่าสมบัติที่เก็บหอม
รวมริบมาจะตกเป็นของครอบครัว เครือญาติที่ไม่เคยช่วยเหลือ แถม
ยังไล่มันออกจากบ้าน จนนั่งตุ๊ดต้องระหกระเหินมาขออาศัย ช่วย

แม่นวดชายของงกๆ ถ้าเธอคือคนที่แหกปากตกเงินจากกระเป๋าลูกค่านั่งตุ้ดก็เสมือนผู้จัดการที่คอยเคลียร์ทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทาง ใครต่างก็บอกว่าเราสองคนเหมือนหยินและหยาง จับมือกันสู่ความมั่งคั่ง จนกระทั่งวันที่หมอบ้างขาวซอกตุ้ดตะลึง ภัยสุขภาพมาเยือน เข้าจู่โจมแบบไร้สัญญาณเตือน

‘ฮือ...มดแดง กูยังไม่อยากตาย กูยังไม่มีส่วนเป็นตัวเป็นตนเลย’

ยะ จวนจะลาโลกอยู่รอมร่อ นั่งตุ้ดก็ยังไม่วายพะว้าพะวังถึงตัวที่ยังหาไม่เจอ รำพันคร่ำครวญจนลึมเสียดสนิท ว่าแม่นวด...

ก็ยังไม่มีส่วนเป็นตัวเป็นตนเหมือนกันนะคะ!

ให้แต่งงานกับหล่อน แม่นวดทำได้ ทว่าลึกๆ ก็เสียดายร่างกาย โดยเฉพาะส่วนล่าง เธอยังไม่ได้แนบแน่นกับบุรุษสักเท่าไร แถมยังไม่ซัวร์ว่าจะต้องเป็นภรรยาตามกฎหมายนั้นอีกนานแค่ไหน ก่อนจะจดปลายปากกาผูกมัดร้อยพันระ มันจะผิดอะไร หากเธออยากสนุกกับระคะให้สุด เกิดมาทั้งทีก็ต้องใช้...ให้คุ้ม

แต่ครั้นจะให้ออกเด็ด ‘คูๆ’ กับชายใด ก็ขี้รำคาญ จะจีบกับใครให้มากความไปทำไม ในเมื่อเรามีเงินมากพอ เราก็ต้องใช้เงินแก้ปัญหา และ ‘มินโฮ’ ก็โผล่มาเป็นตัวเลือกแรก ประเดิมนรกกามด้วยซุนแด ได้กรอกสัญญาชาติเกาหลี มีกิมจิรสเปรี้ยวเป็นของตัวเอง ละเลงซอสโคชูจังเต็มเตี๋ยง

“ฮือ...”

เสียงพรวดสะท้านรัฐจวน ร่างเปลือยอ่อนแอันสะดุ้งซ่าน เมื่อเขาปิดผมยาวสไลด์สีบลอนด์ชมพู ปลายนิ้วลูบไล้รอยสักลายนกฟีนิกซ์แดงเพลิงสยายปีกเต็มแผ่นหลัง แววดาเขาลุกโชนมาดมัน มีคิกระหว่างประเทศเป็นเดิมพัน

จะได้กรอกสัญญาชาติไหน ก็ ‘ดูตัน’ สู้ได้กรอกเกาหลีไม่ได้!

จ่าย ก็ไม่จบ

ท่ามกลางความวุ่นวายย่านเยาวราช แวบแรก เรือนกาย
อ่อนแอั้นสะกด ‘รามัญ’ ด้วยผมสีชมพูเด่นเตะตา เธอดูทะมัดทะแมง
ด้วยรองเท้าผ้าใบเสริมสัน เข็มที่ปราดเปรี้ยวด้วยเสื้อกล้ามรัดรูปสีขาว
กระโปรงยีนส์สั้นโครว์เรียวขา ทว่าที่ทำให้เขาจดจ่ออยู่กับหญิงสาว เงี้ยว
แอบฟังเธอคุยจ้อกับใครสักคน หาใช่ความเย้ายวนชวนมอง แต่เพราะ
...

‘เคล็ดลับความรวยก็คือจ่ายส่วยแลกกับการค้าผูกขาดค่า กลุ่ม
ตระกูลแซริบดทั้งหลาย ร่ำรวยมหาศาลได้ ส่วนหนึ่งก็เพราะเคยได้รับการ
การสนับสนุนจากรัฐบาลเผด็จการ เท่าที่จำได้ก็มีคิม...คิมอะไรนะ...
คิม...’

...ตึก ตึก...ตึก...ตึก...ใจเขาเต้นแรงแอบลุ้น หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
สกุล ‘คิม’ นั้น สาวผมชมพูคงไม่ได้หมายถึง...

‘คิมของแจ!’

เธอตื่นเต้นเรริงว่าที่จดจำได้ ตรงกันข้ามกับร่างสูงใหญ่เฉียดร้อย
ก้ำสิบ รามัญนั่งอยู่หัวอืดใจ นี้ก็ไม่ถึงว่าจะมาได้ยินนามนั้นกลาง
กรุงเทพมหานคร

‘เออ แบบว่าช่วงก่อร่างสร้างประเทศไง ผ่านสงครามมาเยอะ...

คะ สงครามที่ปูโมกซ์ไม่มาหลายปีติดกันแล้วเคยไปร่วมรบจนขาพิการไป
ใช้...ซอฟต์แวร์ของเขาก็แข็งแกร่งมาก แกเคยเห็นนักแสดงในซีรีส์
ใช้ไอโฟนของแอปเปิลไหมล่ะ ไม่มีคะ เขาใช้ของของเขา แต่จากกินข้าว
ก็ปาไปแล้วครึ่งเรื่อง วัฒนธรรมเกาหลีคือออยๆ แทรกซึมลงในใจคนผ่าน
อุตสาหกรรมบันเทิง สักพักคนก็อยากไปเที่ยวเกาหลี สาวไทยอยาก
ชิมกิมจิ ร่ำร้องกระจองอแง อยากมีแฟนแบบโอบป่าจุง โอบป่าขา...’

รามัญหยุดยิ้มเพราะน้ำเสียงแหลมเล็กกล้อเลียนนั้น ตามติดชิด
ใกล้ยิ่งกว่าเดิม เมื่อเธอเริ่มวิเคราะห์ชายแดนโสม

‘แต่ฉันก็รู้มานานึงตุ๊ด ว่าผู้ชายเกาหลีในชีวิตจริงไม่ได้อบอุ่น
เหมือนในซีรีส์หรอก ออกจะรุนแรงด้วย...’

พูดได้แค่นั้น เธอก็หยุดไป ก่อนจะหันขวับมาหาเขา ประจันหน้า
ระยะประชิด สาวผมชมพูเกือบจะหลุดกรีด ผู้ดำที่สวมอยู่ทำให้รามัญ
ดูเหมือนชายโรคจิต แต่พอดายาวรีดูจเมวสาวยั่วสาวทเห็นหน้ารามัญ
ชัดๆ แวบหนึ่ง เขารู้สึกได้ ว่าเธอพึงพอใจในทันที ก่อนจะค่อยๆ
กวาดตามองราวกับว่าเขาคือสินค้า

‘ใส่แค่ชุดออกกำลังกายยังดูดีขนาดนี้...หนีห่าง อ้นยอง...’

พอเห็นชายหนุ่มมีปฏิริยากับภาษาที่สอง แม่สาวผมชมพูก็
พยายามสื่อสารด้วยภาษาเกาหลีกับเขา แม้ไม่คล่องปรือ แต่ก็น่า
ประหลาดใจไม่น้อย

‘คุณตามฉันทำไม’

ครั้นจะตอบคำถามเธอได้ รามัญผงกหัวขออภัย ก่อนจะหมุน
ตัวเดินหนี แต่เธอก็มาจับแขนไว้

‘คุณเป็นนักท่องเที่ยว มาพักผ่อนใช่ไหม อยากหารายได้ระหว่าง
เที่ยวหรือเปล่า ฉันมีงานให้ทำ’

สาวผมชมพูเปิด दिलจับใจ เข่งเท้ากระซิบข้างหูให้เขารู้ว่าเธอ
ต้องการอะไร ชายฉกรรจ์อย่างเขาอาจโชกโชกมาพอตัว แต่ก็ยังไม่เคย

เจอใครชักชวนในลักษณะ ‘ว่าจ้าง’

‘ว่าไงคะ ทำใหม่...’

ถามซ้ำประหนึ่งว่าหาใครมานอนด้วยยากนักหนา ด้วยรูปร่างหน้าตาของเธอ จะเริ่มจากการเกี้ยวพาราสี แล้วชวนเขามีเซ็กส์ดี ๆ ก็ได้ แต่ที่เลือกจะเสนอเงินเช่นนี้ ชะรอยว่าคงอยากเป็นฝ่ายคุมเกม ไม่อยากพัฒนาความสัมพันธ์กับใคร

‘คุณจะเรียกเท่าไรก็ตามสบาย ขอแค่มั่นใจในศักยภาพของตัวเอง อย่าทำให้ฉันขาดทุนเป็นพอ’

คอแข็งจูนก็กรำญรู้สึกเหมือนโดนทำทนาย เขาหรีตามอง อยากรู้ว่าเธอจะใจป้ำสักแค่ไหน เลยแกล้งเรียกเงินคืนละแสนบาทไทย ทว่าแทนที่สาวผมชมพูจะเซดใส่ เธอลับกล้ำได้กล้าเสียจนเขาเกือบจะเป็นฝ่ายยกเลิก ถ้าไม่ได้ยินเธอต่อสายไปกระซิบกระซาบกับคนปลายสาย คนเดิม

‘ยะ จะกินได้กรอกเกาหลีให้พอหายอยาก แล้วค่อยสลบไปลองได้กรอกเยอรมัน ซีสเยี่ยมๆ’

ใครได้ยินคงคิดว่าเธอหมายถึงอาหาร แต่คนที่เพิ่งคุยกับเธอรู้นั้นที่ว่าเธอหมายถึงผู้ชาย อารามคันยุบยิบในหัวใจว่าเธอหยามกัน เลยเอออวยอมเล่นไปตามน้ำ จะป้อนได้กรอกถึงปาก หมายถึงมาดว่าจะทำให้เธอหายอยาก ตั้งอกตั้งใจบริการจนลืมน่าควรเซ็กส์เพื่อความชั่วคราวก่อน ว่าไม่ได้ผิดลูกผิดเมียใคร จะได้ไม่ต้องมาขึ้นอึ้งกลางห้องพักผู้ป่วยของโรงพยาบาล

“อะไรกันนน มองมดแดงตาเขียวเลยนะคะ ผัวขา หึงหรือค้ำ”
สาวผมชมพูตรงไปกอดร่างผอมสูงชุดเขียวอ่อนบนเตียง หอมแก้มอีกฝ่ายพอดีใหญ่ ทว่าคนถูกหอมกลับผลักไสอย่างเช่นเขียวเคี้ยวฟัน แถมยังมองรามัญด้วยความเสียตายแถมอีกจาด

“หล่อใช้ม้า หล่อยังไง ผัวก็ไม่ต้องหวังนะคะ มดแดงจะแต่งงาน

เป็นศรีภรรยาที่ดีของคุณแน่นอน” เธอหัวเราะสัพยอก ก่อนจะก้มหอม
แก้มคนป่วยอีกครั้ง

คำรับรองนั้นทำรามัญตะลึงงัน ยืนนิ่งงุนงง

แต่งงาน?

ศรีภรรยา?

หมายความว่ายังไง แม่สาวผมชมพูกำลังจะวิวาห์กับชายผู้
ที่ดูยังไงก็ไม่น่าจะใช้คนรักของเธอ คงไม่มีบุรุษใดใจกว้างขนาดจะยอม
ให้ว่าที่เจ้าสาวมาเรียงโลโก้กับคนอื่น

“หล่อนชั่ววันมะดแดง ว่าจะไม่มีปัญหาที่หลัง” ว่าที่เจ้าบ่าวมอง
ค้อนปะหลับปะเหลือกใส่ว่าที่เจ้าสาว

เธอไหวไหล่ไม่ยี่หระ มาดมั่นว่าเอาอยู่ “ชั่ววิค๊ะ คนอย่างมดแดง
จ่ายแล้วต้องจบ!”

จะไม่มีเยื่อใยสานต่อกับพ่อหนุ่มจากเกาหลีได้ ทำเอาชายแดน
โสมหน้าชา แม่สาวผมชมพูทำเหมือนเขาไม่มีค่าอะไร ไม่รู้สักนิดว่า
รามัญมี ‘มูลค่า’ แค่ไหน ตอนนั้นเขาอาจจะยังไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น
กับตัวเอง ทว่ามีอยู่อย่างหนึ่งที่เขาแน่ใจมาก

คือต่อให้เธอจ่าย เขาก็ไม่จบ!

คล้อยหลังร่างสูงลำได้แค่เสี้ยววินาที นั่งตุ้ต ‘กาไชย’ ก็วิต
ว้ายราวกับว่าเราอยู่ในคอนเสิร์ตเคป๊อปก็มีปาน ปากสีซีดรำร้องหลง
ละเมอ พรรณนาพรั้าเพื่อเฉกเช่นบทชมโฉมพระล่อ รอยรูปอินทรหยาด
ฟ้า มาอ่าองคี่ในหล้า เปรียบเปรยว่าพระล่องามดั่งองค์เทพแมนสรวง
เสด็จจากสวรรค์ดาวดึงส์ เตือดร้อนถึงนวลอนงค์ท้าวหล้า จะธิดาแดน
ใดก็หลงไหลเคลิบเคลิ้ม บุรุษแต่กำเนิดในโลกของความเป็นจริงก็ลืม
ป่วยทันทีเมื่อเห็นพระล่อแดนโสมของตัว แม้ดวงตาของกาไชยจะลึก
ไหล ผมรองทรงสั้นจะเริ่มร่วง แก้มตอบจนเห็นสันกราม ผิวพรรณ

ไม่สดีเสียดังเคยเป็น ทว่าไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ ชายที่แม่นวาคหัวติดมือ กลับมาจากเขาวราช ช่วยรักษาจิตใจได้ดีกว่ายาจากหม้ออีกกระมัง

“อยากจะกรีดให้สลบ หล่อนคิดว่าจุมูกเขาของแท้ใหม่ จุมูกโด่ง เป็นสันเป๊ะปังมาก!”

แม่นวาคกลอกตา อยากจะตบคนป่วยสักขาด ถ้าไม่ติดว่ากำลัง ร้อแร่นอมโซ นิ่งนี่คงสวาปามพระลอโสมขาวแทนเธอแน่แท้ ทว่าจะด่า มันก็เข้าตัว เพราะแม่นวาคเองก็น้ำลายหกเพราะรอยรูปนั้น จะแท้จะเทียมก็ช่าง ถ้าขึ้นเขียงแล้วออกมาแบบนี้ ก็ขึ้นไปเตีอะ!

“นอกจากชื่อมินโฮแล้ว หล่อนรู้อะไรเกี่ยวกับเขาอีกไหม”

“ไม่รู้ ไม่ต้องรู้นั้นแหละดีที่สุด เดียวก็ต้องแยกย้ายกันแล้ว”

แม่ค้าสาวไม่คิดจะซอกแซกเรื่องของเขา กำหนดการระหว่างเราก็ตื่นนั้ก สามวันสามคืนสำหรับการล่าสวาท ไม่เย็นยาวพอจะผูกพันกัน

“จ่ายให้ผู้ขายคืนละแสน ถ้าบุ้โมกซ์ของหล่อนรู้ ปู่คงจะภูมิใจในตัวหลานสาวคนนี้มาก”

แม่นวาคถลึงตาใส่คนแตกดัน เธอรู้แต่้มอกว่าปู่คงไม่ชอบใจนัก แต่ชายชราก็คงว่าอะไรไม่ได้ เธอก็แค่ใช้ชีวิตตามหลักการของท่าน อยากทำอะไรก็ทำ อย่าให้ใครเดือดร้อน แม้นวาคนอนกับผู้ชาย แกรมยังจ่ายเงินเอง ไม่เดือดร้อนใคร

“ทำไ้ได้ก็ฉันทัน”

“คันอะไร!”

“คันขา อยากให้โอบป้ามาช่วยเกา” ลอยหน้าลอยตาอวดให้กาไชยตาร้อนริษยา หัวเราะชอบใจเมื่อคนป่วยแบ้ปากแตกดันอีก

“คะ ทำจะเกาแรงมากนะ ต้นขาหล่อนถึงมีรอยจ้ำชัดขนาดนี้”

จังหวะแม่นวาคยกกันมานั่งบนเตียงด้วยกัน กาไชยสังเกตเห็นหลักฐานโผล่พ้นออกมา สามเหลี่ยมทองคำภายใต้กระโปรงยื่นสั้น คง

ผ่านศึกมาอย่างหนักหน่วง

“หล่อนกลับไปเถอะมดแดง ไม่ต้องเป็นห่วงฉันนะ เชิญหล่อน
ร่านให้เต็มที เพราะถ้าเราแต่งงานกัน หล่อนก็คงไม่มีเวลามาร่านแล้ว”
ทำที่สะบัดมือไล่ส่งแม่ค้าสาว ผีน้อยให้แม่นวดคลายวิตก นอกจากนี้
เป็นห่วงตน กาไชยทราบดีว่าแม่นวดพามินโฮมาเพื่อให้หนุ่มแดนโลม
รู้ชัดว่าสถานะของเขาคืออะไร เธอมีคนที่อยากตีทะเบียนด้วยอยู่หนโท

“ฉันว่าเขาก็ดูไม่ได้หิวเงินขนาดนั้นนะ สมมุติเขาชอบหล่อน
หล่อนก็คงเป็นหญิงไทยใจง่ายในสายตาเขาไปแล้ว ผัวป่วยอยู่แท้ๆ ยัง
มีหน้าไปจ้างผู้ชายมานอนด้วย กากี้มาก”

‘กากี้’ เซ็ดหน้ารับสมญา ก่อนจะบ่นขมุขมิบว่าเกาหลีนี่ไม่น่าจะ
รู้จักนางในวรรณคดีสุดฉาว ไอดอลของแม่นวด มันจะเป็นอะไรไปล่ะ
ถ้าแม่ค้าสาวอยากเจริญรอยตามนารีกลิ่นกายหอม ผู้ครอบครองสามี
ถึงหกคน เธอเองก็จะเสพสม ลองรสไล่กรอกสักหกชาติ!

หลังจากห้องพักผู้ป่วยมาตั้งหลัก รัมภ์สูบเสาะหา
ช่องทางทำความเข้าใจแม่ค้าสาว ประวัติคร่าวๆ ของเธอหาไม่ยาก หนุ่ม
แดนโลมตกใจอยู่เหมือนกันเมื่อทราบว่าแม่นวดอายุเพียงยี่สิบหก
เปล่า เขาไม่ได้มองว่าเธอหน้าแก่ แต่เพราะท่าทางเธอดูเจเนจัด จนเขา
คิดว่าเราน่าจะวัยไล่เลี่ยกัน กระทั่งแม่นวดอ้อแอ้มามาย ไม่วางท่า
กร้านแกร่ง รัมภ์ค่อยรู้สึกจริงๆ ว่าเธอเด็กกว่าเขาถึงแปดปี ไชจู้ดกีรี
แรงถูกเธอตีมืออีกๆ แก้วแล้วแก้วเล่า สรรพคุณของแอลกอฮอล์ทำให้
แม่ค้าสาวกล้าเปิดเปลือย พล่ามความคับอกคับใจ เพราะคิดว่าเขาเป็น
คนแปลกหน้าต่างถิ่น เตี้ยวก็ไม่ได้พบกันอีก

“ฉัน...ฉันกับมัน ถ้าหากมาด้วยกัน ช่วยกันขายของตั้งแต่เด็ก
จนตอนนี้อยู่ในจุดที่ใช้เงินโดยไม่ต้องอดอยาก แต่มัน...มันดันมาล้มป่วย
บัดชบจริงๆ”

รามัญนั่งนิ่งรับฟัง แผ่นหลังพิงข้างเตียง โรงแรมที่เราเข้าพักด้วยกันคงเก็บเสียงอย่างดี ไม่เช่นนั้นคนทำงานกับโลกออนไลน์อย่างเธอคงตกที่นั่งลำบาก จะเรื่องที่เขาซื้อเขา หรือคนสนิททรุดหนัก แม้वादคงไม่อยากแถมบอกใครอยู่แล้ว

“คุณ...คุณซื้อใหม่ ถ้าฉันบอกออกไปว่าฉันกับมันจะแต่งงานกัน คนต้องคิดว่าเราทำคอนเทนต์ เรียกกระแส หิวแสง...”

รามัญครางอิมในลำคอ ไม่ขัดอะไร เขาจับขวดเขียวเข้ม วินโซจูลงแก้วใสให้หญิงสาว วงเหล้าสองเราเกิดขึ้นเพราะเธออยากสัมผัสกับวัฒนธรรมแดนโลม บอกว่าอยากดื่มกับหนุ่มเกาหลี ทว่าที่เป็นอยู่ยามนี้ คือสาวไทยหย่าเป่อยู่คนเดียว

“แต่ฉัน...นั่งมดแดงแรงฤทธิ์ไม่สนหรอกไว้ชีวิตมันสั้น อยากทำอะไรก็ทำ ฉันไม่แคร์อะไรอีกแล้ว...”

แววตาเธอเจิดจ้าไม่อนาทรต่อสิ่งใด รามัญมองแล้วก็พอจะเข้าใจ จู่ๆ คนข้างกายมาป่วยหนักจับปล้น แม้वादเลยเห็นคุณค่าของเวลา และเขาก็คงเป็นส่วนหนึ่งของคดีอยากทำอะไรก็ทำสินะ

“จะว่าไป หน้าคุณนี่ไม่เหมือนคนเกาหลีเสียทีเดียวนะ ตัวสูง ผิวขาว ตาคมเหมือนแขก คิ้วก็คิ้วเข้ม...แต่จะว่าเป็นลูกครึ่งฝรั่งก็ไม่ใช่...”

สาวหย่าเป่ผมชมพูค่อยๆ กระเถิบมาหาเขา ฟินิจรูปโฉมของมินโฮใกล้ๆ เขายันฟันไว้ ก่อนจะยกมือประกบดวงหน้าเขา

“คุณเป็น...”

เธอลากเสียงพรวด ทว่าก็เอ่ยได้แค่นั้น ร่างอ่อนแอทั้งตัวอิงแอบกับอกรามัญ มุมปากเขามุ่ยยิ้มบาง เธอจะสงสัยก็ไม่แปลก เพราะความจริงแล้วรามัญเป็นลูกเสี่ยว เกาหลี ไทย มอญ เลือดในกายเขาผสมผสานด้วยหลากหลายชาติพันธุ์

“แกอย่าเพิ่งตายนะ...อย่าเพิ่งตาย”

ยังไม่ว้ายำพันหาว่าที่เจ้าบ่าว ก่อนจะถูกชายชั่วครวกรอดรัด

เธอไว้ หากกรรมัญเป็นคนที่มั่นวาดหมายถึง เขาอาจปดบโยนว่าไม่มี
ทางตาย ผมจะไม่ตาย...ที่เธอพูดมา ก็ใช่ ชีวิตมนุษย์ช่างแสนสั้น เพราะ
ฉะนั้นเธอก็ควรแก้ไขเคล็ดด้วยการคลุกคลีกับอะไรบางอย่าง ที่ทั้ง ‘ใหญ่’
และ ‘ยาว!’

2

น้ำจิ้มสูตรพิเศษ

ด้วยสัญชาตญาณของมดงาน ต่อให้มันหัวโลกหมุนเพราะ
ไซจูดีกรีแรง ร่างกายแม้นवादก็ยังมีรู้สึกรู้สิดำตามอาทิตย์ส่องแสง ออกกว้าง
ขาวจืดจางปรากฏอยู่ตรงหน้าทันทีที่เธอลืมหืมตาตื่น ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเธอ
นอนซบหนุ่มแดนไสมาตลอดทั้งคืน ความหนักหน่วงทุกข์เศร้าเพราะ
คนสนิทล้มป่วย บรรเทาเบาบางจนแม้นवादก็ยังงวยงง ภายเปล่าเปลือย
กอดกันอยู่ที่นี่ก็ไม่มีราคาจะมาเจือปน เธอแน่ใจว่าตัวเองหลับพับไปพร้อม
ความเมามาย พลันตาโตชุนคลັกด้วยความเสียดาย ผ่านราตรีสุดท้าย
โดยที่ไม่ได้สอดประสานรวมร่าง ชาติพุนมาก!

“นี่ก็รินให้ไม่หยุด แทนที่จะห้ามกันบ้าง!” โวยอย่างเช่นเขี้ยว
หงุดหงิด ขว้างค้อนมันตึงมอง “นี่” ที่ก็เพ็ง “ตื่น” เพราะอกสอ้างเหมาะ
มือนุ่มเนียน แม้นवादก้าวขาจากเตียงทั้งความโป๊ล่างข้าง เดินไป
คว้าผ้าขนหนูขาวสะอาดบนโซฟาริมหน้าต่าง คลีกก้างพันตัวไว้

“เมื่อคืนฉันพูดอะไรกับคุณบ้าง...”

ถึงจะประคองสติสัมปชัญญะพอรู้ตน ว่าคงหลุดปากบอกอะไรๆ
ไปไม่มากนักน้อย ทว่าแม้นवादก็ยังอยากถามเขา มือสาละวนหาทาง
มามัดผมบลอนด์ชมพูยุ่งเหยิงเป็นทรงหางม้า

“คุณพูดเยอะเลยละ นินทาแซวโบลเกาหีเสี่ยเยอะเลยด้วย...”

รามัญกระตักยิ้ม ค่อยๆ ยันตัวนั่งพิงพนัก มองต้นคอน้ำดอมดมของ
แม่ค้าสาว

แม่นวดกำลังเอามือกุมหัวยื้อหาความทรงจำ ก่อนจะรำพัน
ถึงว่าที่เจ้าบ่าว เหมือนว่าเธอจะวิจารณ์...

‘จับพลัดจับผลูเป็นสะใภ้ไอโซไทย ยิ่งง่ายกว่าเป็นสะใภ้แซริบ
เกาหลี่อีก ของไทยอาจมีกำแพงชนชั้น แต่เกาหลี่ มีทั้งกำแพงชนชั้น
กำแพงชนชาติ ยิ่งไงเขาก็เอาคนของเขาก่อน’

นีกออกแล้วก็หน้าปู้เลียนทันควัน พลังประสานตากับพลเมือง
แดนโสมอย่างเกือกระดาก หากเขานินทาสยามเมืองยิ้มบ้าง แม่นวด
ก็คงวางหน้าไม่ถูกเช่นกัน

“ทำไมคุณถึงสนใจเกาหลี่นักล่ะ อินจกซีริสหรือ”

เธอส่ายหัว เอี้ยวตัวหันมาหาเขา “ก็ไม่เชิง ฉันสนใจตั้งแต่เด็ก
แล้ว...”

ที่มากด้วยที่เกาหลี่ได้พลิกฟื้นจากประเทศยากจนสู่ประเทศ
พัฒนาแล้ว และหนึ่งในแรงผลักดันนั้น ก็คือการเห็นแก่ประเทศเป็น
สำคัญ ความเป็นชาตินิยมนั่นแหละ

“ปู่ฉันพูดให้ฟังทุกวัน ว่าเกาหลี่เมื่อก่อนเป็นยังไง คนลำบากกัน
แค่นั้น แก่มันับครั้งไม่ถ้วนว่าเคยไปช่วยรบในสงครามเกาหลี่ เคยช่วย
ชีวิตคนเกาหลี่เอาไว้คนหนึ่งด้วย”

พอเล่าแล้วก็หัวเราะที่เล่นที่จริง จนดูเหมือนชายซารัสร่างเรื่อง
ชวนฮา แถมบ้าขำบ้านยังพริ้วชัด ว่าอย่าไปเชื่อมาก แกขาพิการเดิน
กะเผลกเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ต่างหาก

“คนเกาหลี่ที่ว่าเป็นใครล่ะ เพื่อผมจะรู้จัก”

ตัดสินใจก่อนแล้วว่าเขากลมไปอย่างนั้น แม่นวดเลยทำเฉยไม่หือ
ไม่อือ เห็นสมควรด้วยการซื้อขายของเราควรเสรีจิ้นลึกที่

“ว่าที่สามีคุณล่ะ เขาไม่ว่าอะไรจริงๆ หรือ ยินดีจะให้เจ้าสาว

หาความสุขใส่ตัวก่อนแต่งงาน เป็นเจ้าบ่าวที่ใจกว้างดีนะ”

ฟังยังงี้ก็ไม่ใช่คำชม แม้นवादู้สึกได้ว่าเสียงเขากระด้างแถม
เยาะชอปกล

“คะ เขาู้ตัวว่าให้ความสุขฉันไม่ได้ เขาเลยเปิดโอกาสให้ฉันได้
ลองอะไรใหม่ๆ เราตกลงกันได้”

บ่อยไปว่าเธอกับคนปวยมีความสัมพันธ์แบบเปิด Open relation-
ship ปล่อยให้คู่ของตัวมีอิสระทางกาย จับเค้าจากคำพูดมินโฮ เดว่า
เธอดคงยังไม่ได้เผย ว่าเธอจะแต่งงานกับคนสนิทเพราะห้วงทรัพย์สิน
และอยากให้เงินทองที่จะกองกองต่อจากนี้ กลายเป็นสินสมรสที่แม่นवाद
เป็นเจ้าของร่วม

“ต่อให้เขาหายปวย เขาก็ให้ความสุขกับคุณแบบที่ฉันให้ไม่ได้
พวกคุณไม่ได้แต่งงานกันเพราะความรัก ถ้าเขารักคุณจริง เขาคงลุกมา
ชกหน้าผมไปแล้ว”

ไม่หรรอก ผิดถนัดเลย ถ้านั่งตุ้ดลุกมาได้ มันคงอยากหอมแก้ม
คุณมากกว่า แม้นवादอยากจะโพล่งบอกนัก ทว่าก็ต้องข่มจิตข่มใจ ไม่
ควรสนทนากันไปมากกว่านี้

“ฉันโอนเงินให้คุณแล้วนะ ถึงเมื่อคืนจะไม่ได้ทำอะไรกัน แต่ฉัน
ก็ยินดีจะจ่ายเต็มจำนวน”

กล้าได้ก

ถ้าเสียตามประสาแม่ค้าเงินล้าน เล่นใหญ่ใจโตเป็นนิสัยแม้นवाद
ไม่มีบิตพลิว้ ตกลงกันไว้ว่าคืนละหกหลัก เธอก็เต็มใจจะชำระแบบไม่
ขาดสักหน่วย

“เดี๋ยว!”

แต่แทนที่มินโฮจะพอใจ เขากลับส่งเสียงเข้ม รังแซนเธอไว้ ไม่
ปล่อยให้เธอไปชำระล้างร่างกาย

“คุณเขี้ยวมากไม่ใช่หรอ ทำไมยอมขาดทุนง่ายๆ ละ เมื่อคืนผม

ยังไม่ได้เสียเหงื่อเพื่อคุณสักหยด!”

เล่นคำศัพท์แสงให้มดแดงสาวครั้นเนื้อครั้นตัววูบวาบ เธอตั้ง
แขนกลับมา ท่องในใจว่าจ่ายแล้วต้องจบ จ่ายแล้วต้องจบสียะหล่อน!

“ก็ใช่ ฉันเขี้ยวมาก แต่การซื้อขายก็อย่างนี้แหละ บางทีก็ต้อง
ยอมเข้าเนื้อขาดทุนบ้าง”

“แต่ในบริบทนี้ผมคือพ่อค้า และผมก็มีจรรยาบรรณพอ ไม่ฟัน
กำไรเกินควร”

ตามควรวัวบว่าอยากจะได้เสียเหงื่อชดเชยให้แม้นวาดอีกหลาย
หยด พ่อค้าแดนโสมกระดูกกว้างอ่อนแอ้นมาร์ตริง ปากขบกัดชอกคอ
มือไล่ต้นขากลมกลิ้ง ก่อนจะตะเต้เข้าจุดยุทธศาสตร์ของสามเหลี่ยม
ทองคำ ปรงน้ำจิ้มสัญชาติไทยจากปลายนิ้ว จะทำให้เธอวาบหิวจน
อยากลองน้ำจิ้มสูตรพิเศษจากหนุ่มเกาหลี รามัญยีนดีจะมอบเป็นของ
สมนาคุณ จะรังสรรค์มันอย่างพิถีพิถัน รับรองว่าสาวสยามจะต้อง
ถูกปาก คล่องคอ!

“ขอต่อ? เขาน่ะเธอ ขอบริการหล่อนต่อ!”

คนป่วยตาโตตื่นเต้น สังขารร่อแร่มีแรงกระปรี้กระเปร่า เลือดสูบ
ฉีดเพราะข่าวใหม่จากคู่หู พระล่อแดนโสมยังอยู่เป็นเช็ทซ์ทอยมีชีวิตให้
แม้นวาด รสสวาทของเขาคงจะตราตรึงมาก ยายผมชมพู่ถึงได้ติดใจ
คว้าข้อเสนอจากมินโฮไว้ ยังขู่ขู่ย่าเขาไม่สาแก่ใจ

“เออ เหมือนเขารู้ว่าฉันทำอสังหาฯ ให้เช่าด้วย เลยขอห้องพัก
เป็นค่าแรง”

ส่วนเงินแสนหกหลักนั้น เขาว่าตามแต่ใจแม้นวาด จากไม่ขัด
อะไรที่แม่ค้าสาวปล่อยผ่าน ไม่คิดจะสืบค้นประวัติของเขา คราวนี้
กาไชยซึกังขา คนป่วยเห็นควรให้แม้นวาดรู้เขารู้เราบ้าง

“ฉันว่าเขาแปลกๆ นะมดแดง เขาดูจนเสียเมื่อไหร่ล่ะ ทำทาง

ผู้ลากมาดีมากด้วย เหมือนเซจาของไซซอนเลยนะ”

เปรียบเปรยว่าเขาเป็นดั่งรัชทายาทในยุคที่คาบสมุทรเกาหลียังไม่ถูกญี่ปุ่นเข้ายึดครอง และถ้าจะให้สอดคล้องกับคอนเซ็ปต์ยอดนิยมของซีรีส์ ก็คงไม่พ้นว่าเขาอาจจะ...

“ทายาทเซริบิล ถ้าเขาเป็นทายาทเซริบิลล่ะมดแดง” คนป่วยแก้มงัดสันนิษฐานซ้ำๆ รู้ทันว่าถ้าเป็นแม่นวด ยายผมชมพูคงไม่มัวโกรธขี้

“ก็ดีสิคะ อีมดแดงจะเกาะหนีบเลยละคะ”

ไอ้เรื่องจะตัดพ้อมันตึง ทำไมคุณต้องโกหกฉันด้วยคะ แม่นวดไม่มีทางทำ แถมยังจะเกาะหนีบดังปากว่า พลันหัวเราะร่วมกันทั้งคู่ ด้วยมันออกจะเพ้อเจ้ออยู่สักหน่อย

“ถ้าไม่ใช่เซริบิล ก็คงเป็นฆาตกรต่อเนือง”

ตามคอนเซ็ปต์ยอดนิยมรองลงมา คนป่วยแก้มงัดสันนิษฐานซ้ำๆ อีก ทว่าเมื่อสบตากัน ทั้งคู่ก็เกิดอาการชะงักค้าง หน้าเงื่อน ต่างฝ่ายต่างรู้สึกว่ามีหม่นแดนโสมหล่อแบบหลอนๆ อยู่เหมือนกัน

“อะไรของแก๊งตูด จากโรแมนติกลายเป็นสยองขวัญ!”

“ก็ท่าทางเขาลึกลับปานนั้น เกิดเขาเป็นคนหล่อแต่จิต ฆ่าปาดคอแกละ!”

เพราะในขณะที่เขารู้จักเธอ แต่เธอกลับไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลย คนป่วยเริ่มห้วงแม่นวดในข้อนี้ ตนผิดหรือเปล่านี้ที่สนับสนุนให้แม่นวดร้านแบบไม่สนโลก

“ไม่ พอเลยนะนั่งตูด อย่ามาพูดให้ฉันระแวง”

บัดตกเพื่อความสบายใจในการร่วมเตียง แม้จะรู้ว่าคนป่วยหวังดี แต่แม่นวดก็ไม่ขอฟังเสียงทัดทาน เธอรีบออกจากโรงพยาบาล ก่อนที่อีกฝ่ายจะเอ่ยอะไรก็ตามที่ทำให้เธอกลางแคลง

ล้มลุกคลุกคลานแค่นั้นก็ผ่านมาได้ แกดคงไม่ชวยขนาดมากิน

ไส้กรอกของฆาตกรหรือกมดแดง แม่ค้าสาวพรา่ที่ขณะขับรถสปอร์ต สีเดียวกับชื่อตัว เครื่องยนต์เร่งแรงพาเธอถึงจุดหมายได้ในเวลาไม่นานนัก

‘แม่นวดเพลส’ อะพาร์ตเมนต์ให้เช่าสำหรับนักศึกษาและคนวัยทำงาน ‘พีปี้ม’ สาวใหญ่ผู้จัดการ ยิ้มแย้มต้อนรับทันทีที่เห็นกัน ร่างอวบผิวนวลจากเชื้อสายจีนเดินมากระซิบบอก

“น้องมดแดงคะ พีเปิดห้องให้เขาแล้วนะ”

รายงานเท่าที่ควรจะเอ่ย พีปี้มฉลาดพอจะไม่ถามว่า ‘เขา’ เป็นใคร ไม่ยุ่งเรื่องของเจ้านาย มองตามร่างอ้วนอั้นเพียงแวบเดียว เห็นเลขแสดงชั้นลิฟต์ ก็พอรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร เจ้านายของสาวใหญ่เองก็รู้นิสัยใจคอกันดี พีปี้มคงไม่เอาไปโพนทะนาบอกใคร ว่าเธอกำลังทำตนไม่ต่างจากเสียเปิดห้องให้อีหนู เลี้ยงดูเช็ทท์ทอยส่วนตัว ทว่าหลังจากเคาะประตูเรียกหาหนุ่มเกาหลี เธอก็ต้องตาไปตื่นตระหนก เพราะมือเขาเปรอะเปื้อนไปด้วยของเหลวสีก่ำคล้ายเลือด

“คุณ...นี่คุณ...” ตะกุกตะกักจับพลัน สมองแม่นวดยังคงคิดวนอยู่กับความสยของขวัญ แทบจะหลุดกรีดลั่น

“เป็นอะไรมดแดง ตกใจทำไม”

ชายหนุ่มดึงแขนเธอเข้าห้อง พยายามเปิดให้เธอมองกิมจิผักกาดขาวในซามแก้วใส ทำเอาคนตีตนไปก่อนใช้น้ำม่าน แก่แก่อด้วยการล้างแขนข้างที่ถูกเขาแตะ ผงะเบียงหน้าหลบไม่ทัน เมื่อจู่ๆ เขาก็ตักกิมจิมาป้อนถึงปาก

“ลองชิมดูสิ”

ร่างสูงล่ำรุกคืบเบียดกระเซะ ส่งยิ้มมุมปากหยอกว่าสมมือเขา ปลอดภัย ซอสสำเร็จรูปที่เขาก็มาจากร้านสะดวกซื้อ ไม่มีน้ำจิ้มสูตรพิเศษของเขามาเจือปนแต่อย่างใด

“เป็นไง อร่อยไหม”

ตามควรวาจ้องรอคำตอบจากสาวไทย เมื่อเธออ้าปากชิมผักดองแดนโสมจนได้ ก่อนจะฉุนจัดหงุดหงิด เพราะสาวไทยเสนอให้เขาหารายได้จากมัน

“วันๆ คุณคิดแต่เรื่องหาเงินหรือไง”

ไม่เอะใจเลยใช่ไหม ว่าคนเขาอุตสาหั้ตั้งใจทำให้เธอรับประทานแต่เพียงผู้เดียว ไม่พูดสักคำว่าร่อยแล้วยังจะกล้าดี ยกгимิขของเขาให้คนอื่น!

“ແງລະ ໃມ່ມີເງິນແລ້ວຈະອຸ່ຍູ່ຍັງໄປ ການສຸຂສ່ວນໃຫຍ່ຕ້ອງໃຊ້ເງິນແລກມາ”

ແນ່ນອນ ແມ້ນວາດຫມາຍຕິ່ງຄົນຕຽງເນ້າດ້ວຍ ເຮອອາຈນິຍາມແທນ ໃກ່ຣໄມ່ໄດ້ ວ່າມີເງິນແລ້ວຈະມີການສຸຂໃຫມ ແຕ່ເຮອມັ່ນໃຈ ວ່າຖ້າໄມ່ມີເງິນ ທຸກໜ້າຍຈະມາເຢືອນແນ່ໆ

“ฉันน่าจะเคยจนมาก ทุนก้อนแรกของฉันคือเงินเดือนคนพิการของปู่ เราต้องเลือกระหว่างซื้อข้าวสาร ซื้อไข่มาตุ๋นเป็นอาหารอีกหลายมื้อ กับซื้อหลังชนฝา ซื้อของมาขาย”

ແລະຜລຈາກການຕື່ມພັນຫມດເນ້າດັກກໍ່ໃຫ້ແມ້ນວາດປະສບ ການສຳເລັດມາຈົນຕິ່ງຕອນນີ້ ເຮອບອກໃຫ້ມິນໂສຟັງອຸ່ຍໄປຢ່າງໄມ່ນີ່ກອາຍອະໄວ ດ້ວຍກໍ່ເຮອເຜຍປະສບການຮື່ເຍາວິວິຍຜ່ານການຄ້າທາງອອນໄລນໄມ່ແລ້ວ ຫລາຍຄັ້ງ

“ได้กำไรเท่าตัวจากเงินนั้น ฉันดีใจมาก ตอนนี้อยู่ใครๆ อาจจะเรียกฉันว่าเศรษฐินีเงินล้าน แต่ฉันยังไม่ดีใจเท่าวันนั้นเลย คุณซื้อไหม”

ຣາມັງຮື່ຍື່ຍບັ່ນ ໄມ່ຕອບຄຳຖາມ ຕາຕມກິບຈັ່ງເຮອນື່ງນານ

“ມິນໂສ ທີ່ເຮອທຳອຸ່ ຄົນໄທຍເຮື່ຍກວ່າແອບແອັບ ກຸ່ນຮື່ໃຫມ”

ຫຣື່ອຖ້າຈະໃຫ້ແປລຕຽງຕົວກໍ່ຫຸ້ທາງກາຍ ຣາມັງຮື່ຕອບຄຳຖາມເຮອດ້ວຍ ຈຸມຟິດປະກະບປາກ ລິ້ນຮ້ອນກະໜັດຫາຄວາມຫວານມາຕັດຣສເຜັດຂອງ ໂຄຮຸຈັ່ງ ຍອມຮັບສຖານະເຣັ່ນລັບວ່າເຮອອາຈຈະຕ້ອງຫລບຮ່ອນ ກິນກັ່ນແບບ

แอบๆ แต่ถ้าเรื่องความแซ่บ รามัญแซ่บบแบบเปิดเผย ไม่เคยแอบ!

ซิดเชื้อแนบเนื้อกับสาวสยามไม่ห่าง ฝนตกฟ้าร้องกลางดึก
เป็นใจให้เขาสร้างสถานการณ์วูบหวาม พาเธอท่องทะเลยาม ล่องลอยสู่
ประตูลงสวรรค์ กายสูงล้ำพรำน้ำวเนี่ย กตจุมูกหอมรอยสักบนแผ่นหลัง
หญิงสาว แดนโสมขาวเองก็มีอนุสาวรีย์นกฟีนิกซ์อยู่เช่นกัน

เกาหลีใต้ของเราเปี่ยมด้วยความมอดมัน จะฝ่าฟันกับทุกโผย
ภัย มุ่งสร้างความยิ่งใหญ่เกรียงไกร

“ตอนเด็กฉันเคยหยุดหายใจไปแป๊บหนึ่ง ทุกคนคิดว่าฉันตาย แต่
ฉันก็ไม่ตาย...”

เลยนำสัญลักษณ์ของการคืนชีพนั้นมาประดับผิวกาย เปรียบ
เป็นเครื่องเตือนใจให้แม่นวาดได้โอกาสมีชีวิตใหม่แล้ว ไม่ว่าจะพบพาน
กับอุปสรรคใด แม่นวาดจะฮึดสู้กับมันทุกอย่าง

ร่างอ่อนแอั้นพลิกตัวนอนตะแคง ตายาวรีสบตาคมวาว ปล่อย
ให้เขากอดตระกองคลอเคลีย มีอุบไล้เอบาง ข้อสันนิษฐานพลิกพิลัน
ว่าเขาเป็นฆาตกรต่อเนื่องถูกปิดตกไป ถ้าบอกว่าเขาจะฆ่าเธอด้วยไฟ
พิศวาสนะ อาจจะใช้ เขาช่างร้อนรุ่ม ทนทาน

“ฉันไม่ใช่คนเกิดมารวย แต่ต้องสู้ถึงจะรวย ฉันไม่เคยอิจฉาคน
ที่พ่อแม่หาไว้ให้ แต่รำคาญเวลาคนรวยหน้าไหนก็ตาม สารจะแนมาสั่ง
สอนชาวบ้านว่าให้พอใจกับความจน...”

ทั้งที่ตัวเองไม่เคยจน ไม่เคยลำบาก ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าสัวไทยบาง
ตระกูลนั้นแหละ สักแต่จะกดราคาสินค้าทางการเกษตร ทำให้ชาวบ้าน
รายได้ต่ำ ทั้งที่พวกเขาสมควรจะได้มากกว่านั้น ก่อนจะอยู่แบบพอ
ประมาณได้ มันต้องพอกินอิมท้องก่อนไหมละ

“ถ้ากรุงโซลของคุณมีพันจีฮา บ้านใต้ดิน กรุงเทพฯ ของฉันก็มี
สลัม ชุมชนแออัด...”

แม่นวาดไม่เคยปกปิดว่าเคยเป็นเด็กสลัมมาก่อน ไม่ลืมพื้นเพว่า

เคยกินนอนท่ามกลางน้ำคร่ำ ตอนนี้นี้หลานสาวมีเงินพอจะสร้างคฤหาสน์
หรูหรา ฟูมโภกของเธอก็ไม่ยอมย้ายออกมาอยู่ดี

‘ฟูไม่ไป แกอย่ามาเจ้าก็เจ้าการกับฟูนะมดแดง’

ชายชราเสียงแข็งหนักแน่น รื่นจนเธอเหนียวจะเจรจา จำต้องใจ
อ่อนปล่อยให้ฟูทำตามความปรารถนา เพราะแม่จะต่างคนต่างอยู่ แต่
ฟูก็ไม่เคยห่างเหิน

‘แกไม่ได้ตั้งกล้องขายของมาหลายวันแล้วนะมดแดง เป็นอะไร
หรือเปล่า’

ชายชรานั้นเอง แพนด้วยงของแม่ค้าสาว ทว่าแม่นวดก็ยังไม่
กล้าเล่าว่ากาไชยล้มป่วยฉับพลัน แต่ครั้งจะค้าขายทั้งสภาวะอย่างนี้
ก็กลัวตัวเองจะผิดปกติจนผลองหงอยเหงาอึมครึมกลางอากาศ แม้น-
ววดเลยต้องกราบกรานขออภัย คุณลูกค้าคะ คุณลูกค้าขา มดแดงขอ
พักจิตพักใจอีกแป๊บแล้วจะกลับไปแรงฤทธิ์สุดเจิดเหมือนเดิมแน่นอน

“แล้วคุณไม่อยากจะรู้บ้างหรือ ว่าทำไมผมมาอยู่ไทยแบบนี้”
รามัญลองหยั่งเชิงถาม กระซิบวงแขนเมื่อเธอเงยบ รอฟังเขาบอกเอง

“ผมทะเลาะกับเจ้านาย โดนเขาไล่ออกจากงาน เครียดๆ เลย
มาพักผ่อนที่ไทย...” มาเยือนผืนแผ่นดินชวานทอง บ้านเกิดของแม่...
“โชคดีได้มาเจอคุณ ใ้งานผมทำ”

เรือนกายสูงล้ำกทาบทับร่างอ่อนแอั้น หมายมาดว่าจะเสีย
เหงื่อออกแรงทำงานเป็นรอบที่ห้าของค้ำคืนนี้

“เดี๋ยวก่อน เดียว!” แม้นววดร้องห้าม เบี่ยงหน้าหลบริมฝีปาก
เขา ฐึ่ถึงถึงความแฉะชุ่มกลางตัว พลันรีบวิ่งเข้าห้องน้ำทิ้งความโป้
เปลือย แสงจากดวงไฟส่องให้เธอเห็นเลือดแดง

“เป็นอะไรหรือเปล่า...” ชายหนุ่มตามมา ทนเห็นความชุ่มฉ่ำ
สีสดนั้น เขาหุบตาเล็งงไม่มอง ไม่อยากทำให้บรรยากาศระหว่างเรา
อึดอัดเหลือ

“เอ่อ...คุณมินโฮ คุณช่วยหยิบของในลิ้นชักหัวเตียงให้ฉันหน่อย
ได้ไหม”

หญิงสาวยิ้มเจื่อนเหนียมอาย ไม่นึกเหมือนกันว่าจะเป็นประจำ
เดือนต่อหน้าเขา ขาก้าวมายืนหลบมุมซิดผนัง แขนยื่นออกไปนอก
ประตู รอเพียงครู่เดียว กางเกงขีนเล็กและผ้าอนามัยก็มาส่งถึงมือ เธอ
เร่งรีบจัดการธุระด้วยความว่องไว สูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเดินกระดาก
ปิดอกสล้างออกมาหาหนุ่มแดนโสม ย่นคิ้วตึงๆ เมื่อเห็นว่ามินโฮกำลัง
หน้าตึงตึงมึงมึง ร่างสูงสวมเพียงถุงเกงลิงสีดำ ในมือเขาถือของใช้
ส่วนตัวส่วนตัว (ทางเพศ) ที่เธอไม่เคยให้ใครเห็น!

“มดแดง นี่คุณ...”

ตามควรวางจ้องดวงหน้ากระอักกระอ่วน เขาอย่างสามขุมคาดคั้น
หญิงสาว แม่นवादใช้มันบำบัดความใคร่อย่างนั้นใช่ไหม

“อย่าทำอะไรพีแท่งนะ!”

ร่างอ่อนแอ่นร้องปาวปกป้อง ‘ได้กรอกปลอม’ จากความขุ่นเคือง
ของรามัญ ชายหนุ่มกัดฟันกรอดเพราะนามที่สุดแสนจะสนิทสนมนั้น

“คุณไม่มีสิทธิ์ตะต่องเขา พีแท่งเขาอยู่กับฉันมานาน เขามา
ก่อนคุณ!”

คนมาทีหลังโกรธจนตัวสั่น ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมตนถึงได้
โกรธเพียงนี้

“อย่าบอกระหว่างที่ผ่านมา คุณฝึกประสบการณ์กับไอ้เวรนี่!”

พลันนี้ก็รู้ทันควีน ยามลวงล้ำเข้าหาความเป็นหญิงของแม่นवाद
คราแรก เซิงชายของเขายกชัดว่าเธอผ่านการใช้งานมาพอควร ท่าทาง
เธอก็ซ่าซอ ทว่าก็มีบางช่วงบางตอนที่เธอยังขาดทักษะ เป็นความ
กร้านบนความอยากรู้อยากลอง

“แล้วไง ฉันควบคุมพีแท่งได้ จะช้า จะเร็ว อยู่ที่มีอฉัน!”

“กับพีมินโฮ คุณก็ควบคุมได้ อยากให้ผมช้าหรือเร็วก็สั่งมา!”

แม่น้ำวดหน้าบ้านวูบวาบ ไม่เคยคิดจะเรียกเขาว่าพี่คะ โอบป่า
ขา แต่พอเขาแทนตัวเช่นนั้นก่อน มันกลับหัวชานอย่างน่าประหลาด

“อย่างนะ นั่นคุณจะทำอะไร!”

ตีนตระหนกเหลือหลายเมื่อเขาจ้ำจวน ไม่ฟังคำท้วง ฟาดเชือกซ์
ทอยชมพู่อ่อนลงกับพื้น พี่แท่งของมดแดงหักสะบั้น ชาติเป็นสองท่อน!

“ตอนนี้คุณมีของจริงแล้ว คุณไม่จำเป็นต้องพึ่งพามันอีกต่อ
ไป!”

3

ไอ้ตัวชาติสม

“แล้วพี่แกของหล่อนก็กลายเป็นแค่เศษซาก!”

อย่างกับฉากกระทึกขวัญที่เราเคยตกลงมาชั้น สมคำเล่าลือว่าหนุ่มแดนโลมชาติสมผิดไปจากภาพที่สร้างไว้ผ่านซีรีส์ชวนฝัน คนป่วยอ้าปากค้างจนลุกชู้ จะท้วงแย้งว่าปัญญาชนไม่ควรเหมารวม ต้องแยกแยะ แต่แย้งว่ายามนี้คงอยากเป็นกเพ็ชรากชนมากกว่า แม่ค้าสาวกำมือเช่นเขี้ยว ชัดว่ากำลังเอามินโฮมาตีตราหนุ่มเกาหลีก่อนประเทศ

“แล้วหล่อนจะเอาไงต่อ หล่อนเลิกจ้างเขาเลยเหวอ”

“แหงสิยะ จะให้อยู่ทำซากอะไร!”

ใช่ แม้वादอาจจจะใจกล้าบ้าบิ่น จ้างผู้ขายมานอนด้วยแบบไม่ถามไถ่ห้วนนอนปลายเท้า แต่แย้งว่าไม่โง่งง เรื่องอะไรจะปล่อยให้คนดูนเฉียวอยู่ใกล้ตัว วันดีคืนดี ประเดี๋ยวได้ตบตะแคงด้วยลำแข้ง

“ฉันชอบคนอ่านนอนสอหงาย ไม่มีพิษสง แบบนี้พยศเกินไปแล้วฉันก็ไม่ใช้มาไซคิสมรักความรุนแรงนะคะ อีพวกชาติสมในชีวิตจริงก็ไม่ได้เท่ละ!” แม่ค้าสาวกระแทกเสียงแหงๆ ย่นคอสยดสยของ ก่อนจะเฝือกอร่างผ่ายผอมบนเตียง หอมแก้มชูปตอบของอีกฝ่าย

“ก็มีแต่แกแหละนั่งตุ้ตที่ฉันมั่นใจ ว่าแกจะเป็นสามี เป็นพ่อของ

ลูกฉันได้” ชมเชยว่าที่เจ้าบ่าว หัวเราะชอบใจเมื่อกาไชยค้อนควัก ปิดปากจึงเกียจสัมพันธ์จากชะนี

“หล่อนคิดว่าเขาจะไปง่าย ๆ เหมอมดแดง พุดเองไม่ใช่หรือ ว่าเขาพยศ”

“พยศแค่นี้ มดแดงก็ไม่สนคะ...” แม่นวดแค้นยิ้มเข็ดหน้าจิบปากจิบคอตัดขาด “ขอแจ้งตรงนี้เลยว่า พอ! จบ! ไม่เอาแล้วเกาหลีสวยขอรมนี่เลยละกัน!”

ยังคงโกรธที่ถูกขายผมชมพูขับไล่ไล่ส่ง งามัญญาอยากจะยื้อน
หล่อนเสียเหลือเกิน คิดว่าอยากอยู่ด้วยนักหรือไง ผู้หญิงไทยบ้าๆ อย่างเธอ ไม่มีอะไรเหมือนกับแม่ของเธอเลยสักนิด ที่ยังยอมติดแหงกอยู่ในห้องสับปะรังเคนนี่ก็เพราะรอจะคืนค่าจ้างสามแสนให้ จะตอกหน้าเย้ยหยันแม่นวด เชื่อจริงๆ หรือว่าเงินแค่นี้จะซื้อเขาได้ นอนด้วยก็เพราะอยากหาอะไรทำแก้เมื่อหรือ

ทว่าแม่จะบอกตัวเองเช่นนั้น เธอก็แค่หญิงยิงเรือระยะสั้น คืนวันผ่านมามาหาได้สลักสำคัญ แต่ทำไมล่ะ ทำไม เหตุใดงามัญญาต้องยอมแสร้ง หู้อตาลาย เพียงเพราะแม่นวดกลับมาพร้อมกับชายสูงใหญ่ สักยชาติตะวันตก นัยน์ตาเขียวแกมฟ้า ผมหยักศกน้ำตาลเข้ม...

“อ้าว ทำไมคุณยัง...อยู่...”

เจ้าของห้องเหลือง ยืนตัวแข็งระหว่างชายสองนาย คนเก่ากัฏกรามดั่งครีต คนใหม่ขมวดคิ้วซึกใช้เธอด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษ

“ไหนคุณบอกว่าคุณโสดไง”

“ก็โสด ฉันทโสดจริงๆ นะ”

แม่นวดยืนยันว่าเธอไร้พันธะ ก่อนจะตัวปลิวเพราะโดนคนเก่าสายเกากระซอกแซกเข้าห้อง แกวตามินโฮแข็งกร้าว จ้องกราดชายอีกคนตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

“เราอนกันนิดหน่อย เธอเลยประศดผมด้วยการพาคุณมาทดสอบความอดทนของผม” และตอนนี้เส้นขมับของรามัญก็ขาดผิงแล้ว เขาปิดประตูใส่หน้าชายอีกคน เหยียงร่างอ่อนแอ้นลงกับพื้น

แม่นวาดหน้าตื่นตกใจ ทว่าก็ยังเหลือฤทธิ์มาต่อกร ชี้น้ำหล่อเหลาเมื่อเขาเงื้อมือ

“อย่านะ ถ้าคุณตบฉัน ฉันสู้ตายเลยนะจะบอกให้!” ทำทนายไม่เกร็งเกรง ไม่กลัวคนที่เติบโตมากับวัฒนธรรมชายเป็นใหญ่ ก่อนจะตาเหลือก เลิกลักเพราะเขาข้ามผ่านเธอไป ออกหมัดต่ออยผนั่งห้องระบายความโกรธ

“มินโฮ!”

“หยุดนะมินโฮ!”

“โอเคๆ ฉันจ้างคุณต่อให้คุณอยู่ต่อได้!”

ยกธงขาวยอมอ่อนข้อ ขึ้นปล่อยให้เขารั้วมืออีกเพียงครั้ง แม้นวาดหวังใจนักว่ามันห้องสี่ขาวจะกลายเป็นสีแดง เธอหอบหายใจเฮือกๆ ออกสิ้นขวัญแขวนเมื่อเขาค่อยๆ หันมา ทรวดนึ่งเคียงข้าง

“มดแดง...” เรียกกันด้วยน้ำเสียงระแวง ดวงหน้าปราศจากความเดื่อดตาล เปี่ยมไปด้วยความขมขื่น...

“คุณ... รู้จักองค์ชายยอนซันไหม”

แม่นวาดกะพริบตาขุ่นง ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงถามเช่นนี้ ทว่าก็พยักหน้าบอกคำตอบแต่โดยดี คาบสมุทรเกาหลีอาจมีกษัตริย์ครองแผ่นดินมากมาย แต่หากสนใจศึกษาประวัติศาสตร์ของชนชาติแดนโสมแล้วละก็ องค์ชายยอนซันคือหนึ่งในชนชั้นปกครองที่ลือเลื่องโดดเด่น ถูกตีตราว่าเป็นราชาผู้โหดเหี้ยม อื้อฉาวชั่วช้า หมกมุ่นในกำลังทหารหมู่เช่นฆ่าผู้คน

“พระองค์อาจจะเป็นทราชาสำหรับใครๆ แต่ผม... ผมเข้าใจดีว่าทำไมพระองค์เป็นแบบนี้...”

หนุ่มเกาหลียุคปัจจุบันแฉะเยิ้มมรดกร้าว รวากับจะบอกไปแม่ค้าสาว ว่าเขาก็มีชีวิตไม่ต่างจากอดีตราชา ทั้งน่ากลัว และ...น่าสงสาร

จุดจบขององค์ชายยอนซัน คือถูกชิงอำนาจเสียราชบัลลังก์ต้องโทษเนรเทศไปอยู่เกาะคังฮวา แล้วรามัญละ เขาในยามนี้ ต่างจากพระองค์ตรงไหน โคน ‘ตาแก่นั่น’ เตะโด่งออกจากสาแหรกเชื้อสายเช่นกัน

“คุณว่าองค์ชายยอนซันร้ายไหมหมดแดง พระองค์ผิดหรือเปล่า ถ้าอยากล้างผลาญทำลายทุกอย่าง เพื่อแก้แค้นแทนแม่”

ถามขึ้นมาเชิงบังคับ อยากให้มั่นวาดเข้าข้างราชาผู้ฉาวโฉ่ แต่เธอกลับเงิบงันลงแล จนรามัญอยากหยอก “ที่เขาว่าคนไทยไม่ค่อยกลัววิพากษ์วิจารณ์ประวัติศาสตร์ คือเรื่องจริงหรือเนี่ย”

สาวสยามหุ้มึง วิวาทะระหว่างเชื้อชาติส่อเค้าว่าจะอุปติขึ้น ตายาวรีเหมือนตาแมวลูกกวาดพันควัน เหมือนถูกเขาเยาะกึ่งถามว่าไทยแลนด์เป็นประเทศประชาธิปไตยที่ประชาชนไม่มีเสรีภาพทางความคิดหรือไม่

“ใครว่าวิพากษ์วิจารณ์ไม่ได้ ทำได้ยะ”

แค่ต้องมี...ขอบเขตนิดหน่อยก็เท่านั้น!

“ที่ฉันถืออีก เพราะฉันไม่รู้เรื่องทั้งหมดต่างหาก” ปากเธอเบะประชดประชันหนุ่มเกาหลี ทว่าก็ไม่แตะประวัติศาสตร์แดนโสมเพียงเพราะอยากจะตอกกลับเอาสะใจ

“แต่ฉันเชื่ออย่างนึง ว่าทุกอย่างคงมีเหตุผลของมัน”

คำของเธออาจไม่ตรงใจรามัญสักเท่าไร ทว่าเพียงเท่านี้ชายหนุ่มก็พอใจ ช่วงขณะหนึ่งเขาเกือบจะหยั่งท่าที หากเขาก็เป็นเฉกเช่นราชาผู้ฉาวโฉ่ เธอจะหาว่าเขาเลวทรามเหมือนใครๆ หรือเปล่า

“ผมก็มีที่ไปที่ไปนะ ที่ทำพี่แท่งของคุณหัก ไม่ใช่ว่าผมชาติฉิบเสียทีเดียว”

แก้ตัวว่าตนหาใช่คนเสพติดความรุนแรง ตาคมสบบมองสาวผม

ชมพู มุมปากเขายิ้มอ่อนตัดพ้อคนเล็กจ๋างอย่างไม่เป็นธรรม

“คุณนั่นแหละ เรื่องแค่นี้ถึงกับจะไล่ผมไปเลยหรือ แถมยังพาพี่แห่งเยอรมันมาเยี่ยมผมอีก”

นายจ๋างสาวหน้าเหลือ ร้องโวยในใจ จู่ๆ ตูฐกลายเป็นคนผิดเสียอย่างนั้น! พอจะตำท้อ พอเกาหลีก็นัยการบริการของเธอได้ง่ายๆ ด้วยการวิ่งเร็วขาไปใกล้ โน้มตัวก้มหอมตั้งแต่ข้อเท้า ประทับรอยจูบมาจนถึงต้นขา ขบกัดฝ่ากรอยใคร่ พาเธอขวยรัญจวนใจ สำเหนียกถึงความอันตรายของชายแดนโสม บทจะน่ารักละมุนละไม เขาก็พร้อมจะเป็น ‘ไอ้ตัว’ คนอบอุ่น ดูแลเราประหนึ่งเจ้าหญิงของเขา แต่บทจะเกรี้ยวกราดออละวาด เขาก็ร้อนร้ายไม่ต่างจากหมาบ้าคลุ้มคลั่ง

“หรือว่าผม...ยังบริการคุณได้ไม่ดีพอหรือมดแดง ทำไมถึงพาไอ้ตาเซียวมาด้วย”

แว้ววอนเสียจนแม้นวาดอ่อนระทวย เกือบจะเสียเชิงบอกเขา เธอก็แค่หาใครสักคนมาเป็นไม้กั้นหมา ยังเป็นประจำเดือนอยู่อย่างนี้ ไม่อยากมีอะไรกับใครนักรอก

“คุณจูบกับมันหรือยัง”

“...”

“ผมถามว่าจูบหรือยัง”

เสียงขมิ้มคาดคั้นหญิงสาว พอเธอตอบเบาๆ ว่ายัง เขาก็ยิ้มกริ่มหรือที่ตามองใต้หว่างขา จ้องเนินเนื้อภายในกระโปรงยีนส์

“ต้องทำความสะอาดจุดซ่อนเร้นแล้วนะ ผ่านมานานคงจะอับชื้นแฉะ”

นั่นแปลว่ามีกลิ่นแล้วหรือเปล่า แม้นวาดกระดากอายลนลานวิ่งขาออกห่างเขา

“ไม่ต้องห่วง ผมเช็กแล้ว ยังหอมอยู่”

ไอ้จ๋างหะดอมดมต้นขาตะกั้โน้นะหรือ เขาสูดจุมูกตรวจจอบกลิ่น

เธอแล้วใช่ไหม เสียงหัวเราะในลำคอนั้นชวนให้แม่น้ำวดชนลุกชัน นึกถึงคำที่ทั้งทำยของคนป่วย

‘เราจะได้แต่งงานกันจริงๆ เหมอมดแดง ฟูมอกช็อกโกแลต ถ้าฟูมอกช็อกโกแลตของแกกับเขา...’

ชายชราจะต้องบ่นระนาว ปกติแทบไม่ยอมออกจากคลองเตย ก็คงอยากออกมาสั่งสอนหลานโดยเฉพาะ แม่นวดขอทนายหักเลยว่าคุณานจะต้องอารมณ์ขึ้น หากทราบเรตราคา...

‘สามแสน! สามแสนนี่เอาไปช่วยคนได้ตั้งเยอะเลยนะมดแดง!’

นับแต่เปลี่ยนฐานะจากยากจนเป็นมีอันจะกิน ฟูมอกตั้งตนเป็นผู้ให้ หากแม่น้ำวดเห็นว่าเริ่มมากไป เธอก็จะสู้ด้วยการเอาขวัญใจฟูมาอ้าง

‘เราช่วยได้ไม่ทุกคนหรอกนะฟู นายกฯ เจตเจาก็บอกเอง ว่าการบริจาคไม่ใช่การแก้ไขปัญหที่ยั่งยืน แต่การบริหารภาษีของประชาชนให้คุ้มค่า ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่างหาก ยั่งยืนกว่า’

ถ้าเป็นปราศรัยจากเขาคอนนั้น ให้ดื้อแพ่งแค่ไหน ฟูมอกก็ยอมฟังเพื่อนำคำชายที่แกสุดสำหรับเดินขากะเผลกไปเข้าคุกหา บรรจงลงคะแนนเพื่อให้ได้ผู้นำคนนั้นมา แถมยังเป่าหูชวนเธอกากับตรเบอร์ดังกล่าวด้วยอีกคน

ซึ่งผลก็ออกมาว่าเขาชนะการเลือกตั้ง นายกรัฐมนตรีคนนี้ทำให้เบญจเพชรของแม่นวดรุ่งโรจน์ พอเศรษฐกิจปากท้องของประชาชนได้รับการดูแล พวกเขา ก็กล้าใช้จ่ายใช้สอย พายอดขายของบริษัท แม่นวดพุงกระตุก หยิบจับอะไรก็เป็นเงินเป็นทองพานให้เธอล้ำพองใจ ไม่เกรงกลัวความลึกลับของโหราศาสตร์ คิดว่าตัวแค้นคลาดจากภัยใดก็ตาม กระทั่งมาเจอหนุ่มเกาหลีมินโฮทำให้เธอฉุกคิด หรือจริงๆ แล้วเบญจเพชรของเธอจะมาหลังจากนั้นหนึ่งปี เจอชายแดนโสมแค้นไม่กี่วัน เธอก็ปล้นปืนป่วนกังวล เหมือนว่าชีวิตของเธอจะไม่ใช่แค่ของเธออีก

ต่อไป...

คลอเคลียชบกัดจนผิวเนื้อของแม่น้ำวาดแดงจ้ำ เอาหน้า
ซุกใช้ซอกคอทั้งราตรี พ่อหนุ่มเกาหลีกียังไม่สาแก่ใจ ไม่ยอมปล่อยให้เธอลงจากเตียงไม่พอ วงแขนกว้างยังคงอรัดเธอแนบแน่น รำร้องจะตามไปที่โกดังสินค้า อยากดูเธอขายของทางออนไลน์ด้วย อ้างว่าจะช่วยแบ่งเบาความเหนื่อยทั้งที่เขาเองนั่นแหละจะก่อการร่วนวายให้เธอเหนื่อยกว่าเดิม ไหนจะต้องยืนพาล้ำมคอแหบคอแห้ง ต้องเตรียมรับมือกับสารพันคำถามประเดประดัง ต้องทำเป็นสนุกสนานรื่นเริง สร้างความบันเทิงให้คุณลูกค้าคะ คุณลูกค้าขา กว่าจะกวักเงินเรียกทรัพย์ได้แต่ละบาทมันไม่เคยง่าย ขนส่งผิดพลาด ทำสินค้าเสียหาย นั่งมดแดงยังต้องเป็นหนังหน้าไฟแบกรับทุกความบกพร่อง

“ก็บอกว่าไม่ได้ไง คุณไปด้วยไม่ได้!”

เธอขึ้นเสียงโวย ทำหน้าตึง ใจแข็ง เบี่ยงหลบไม่ยอมให้เขาแตะต้อง มือกระชับปมผ้าขนหนูกลางอกสล้าง ห้ามเขาแกะมันออกเด็ดขาด

“ทำไมล่ะ ทำไมผมไปด้วยไม่ได้”

แม่น้ำวาดพนมมหาใจพริ้ว ถลิ่งตาเขี้ยวขุ่นมองคนเปลือยออก ยังจะมาถามทั้งที่ควรจะรู้ อยู่ในสถานะ ‘ผิวเก็บ’ ควรจะปั้นจิ้มปั้นเจ๋อเสนอหน้า (โคตรหล่อ!) เอาตัวล่ำๆ ไปโชว์ให้คนสงสัยเหวอไฉ!

“คุณจะใจดำปล่อยให้ผมอยู่ห้องคนเดียวเหวอมดแดง”

“เหงามากก็ไปเที่ยว ไปหาอะไรทำสิ”

“ก่อนจะเจอคุณ ผมเที่ยวทั่วกรุงเทพฯ จนเบื่อแล้ว”

“นั่นก็ไปต่างจังหวัด เอาใกล้ๆ อย่างพัทธานี่ก็ได้”

“ไม่เอา ไม่อยากไปทะเล เห็นทะเลจนเบื่อแล้วเหมือนกัน”

บ่นโอดส่ายหัว ไม่สนทางเลือกที่แม่น้ำวาดเสนอให้ ทว่ากับผืนน้ำ

สี่ครามนั้น หนุ่มแดนโสมหาได้เที่ยวจนเบื่อ แต่เป็นเพราะ...

“ตอนอยู่ที่เกาหลี ผมทำงานต่อเรือ” บอกเธอว่าสัมผัสกับเกลียวคลื่นทุกคืนวัน ยิ้มขึ้นเมื่อเธอหุ้มนอกสนใจ

“แล้วคุณ...ทำที่ไหนเหรอ” ลองซักเขาบ้าง พลันตื่นเต้นตาค้างเมื่อเขาตอบ

“ฮวังแจ”

เรียกสั้นๆ เช่นนั้น เต็มยศทางการหน่อยก็ Hwangjae Industries

“จริงเหรอ คุณหมายถึงบริษัทในเครือฮวังแจกรุ๊ปใช่ไหม นั่นมันอุตสาหกรรมต่อเรืออันดับต้นๆ ของโลกเลยนะคุณ ล่าสุดทำเรือรบด้วยไม่ใช่เหรอ!”

รามัญพยักหน้ารับ ทว่าก็ไม่อาจบอกมั่นว่าดีว่าโพรเจกต์เรือรบนั้น ชายหนุ่มคุมงานด้วยตัวเอง สำหรับ Hwangjae Industries แล้ว บางวันรามัญอาจเป็นช่างเชื่อม บางวันอาจเป็นวิศวกร ดำรงได้ทุกสถานะ แต่ใครๆ มักจะเรียกรามัญอย่างเคยปากว่า ‘กัปตัน’

ในบรรดาบริษัทลูกที่อยู่ภายใต้การดูแลของฮวังแจกรุ๊ป มหาอำนาจทางเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเกาหลี แดกแขนงครอบคลุมตั้งแต่อุตสาหกรรมผลิตอาหารเพื่อการบริโภคไปจนถึงนาวิสมุทรศาสตร์ รามัญเลือก Hwangjae Industries เป็นครุปร่มเพาะประสบการณ์

“ทำงานที่นั่น ฉันคุณก็ต้องรู้เรื่องที่ดีมจุนยงโดนจับนะสิ คดีทุจริตที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานของรัฐไง”

น้ำเสียงสาวไทยบ่งบอกว่าประหลาดใจ พอรู้ที่อยู่ว่าอิทธิพลของแซงโบลอกจะยิ่งใหญ่คับฟ้า ไม่เว้นแม้แต่ภาคการเมืองที่ต้องยอมสยบให้เงินตรา เลยนึกไม่ถึงว่าลูกชายคนโตของคิมยงแจจะถูกรวบคุมตัวได้ง่ายๆ

“ไม่น่าเชื่อเลยเนอะว่าคนระดับนั้นจะพลาดท่าซะได้” เธอชวนคุยโดยไม่ทันมองว่ารามัญกำลังลอบส่ายะยืม คนระดับนั้นที่ว่า ไม่ได้

พลาดทำห rokok เขาเองต่างหากทำให้คิมจุนยองถูกจับ ตาแกคิมยองแจ ถึงได้โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงจนไม่อยากเห็นหน้ากัน ทุกคนในสกุลคิมก็ไม่คิดว่าเขาจะกล้าส่ง...บิดาเข้าคุกกับมือตัวเอง

“คุณน่าจะไม่ใช่ทายาทแซริบปลอมตัวมาห rokok นะมินโฮ” สาวผมชมพูเอ่ยกั้วหัวเราะ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เอาเรื่องพ่อเจ้อที่เคยพูดเล่นกับคนป่วย มาถามเขาเสียเลย ทว่าขณะทีเธอติดตลกอยู่นั้น รามัญกลับตอบจริงจัง

“เปล่า ผมไม่ใช่ ไม่ใช่ทายาทแซริบ”

อดีตอาจเคยเป็น แต่ตอนนี้คงไม่ใช่ ในสายตาของตาแกคิมยองแจ รามัญเป็นแค่ไอ้หมาบ้าเลี้ยงไม่เชื่องที่แว้งกัดกระทั่งพ่อแท้ๆ

“ตอนนี้ผมขอเป็นแค่ผู้ชายช่อนแอบของคุณก็พอแล้วละ”

‘ผู้ชายช่อนแอบ’ ยืมบาง แสร้งเจียมเนื้อเจียมตัว วางคางเกยไหล่หญิงสาว คู้วอนขอซ้ำ “ให้ผมไปด้วยนะ อยู่ที่นี่ผมไม่มีใครเลย ทั้งหมดที่ผมมีอยู่ตอนนี้ก็คือคุณ”

4

ทูอินวัน

‘ไม่ได้! คุณเข้าใจคำว่าแอบแซ่บจริงๆ ไหมเนี่ย แอบก็คือห้ามประเจิดประเจ้อ ห้ามให้คนอื่นรู้ หรือต่อให้รู้ก็ควรจะรู้่น้อยที่สุด ไปแสดงตัวแบบนั้นก็เหมือนเรียกแสง กระตุ้นต่อมเผือกของชาวบ้านชาวช่อง!’

‘ไม่เป็นผลดีต่อการจดทะเบียนสมรส แม้นวาดบอกอย่างนั้น รามัญโดนเธอปฏิเสธชนิดที่ตัวเขาเองก็เหลือ อุตส่าห์หว่านเสน่ห์ให้ชายชาญว่าผมจะสงบเสงี่ยม ไม่ให้ใครเอะใจได้เลยว่าเราเป็นอะไรกัน แม้นวาดยังคงแข็งยืนยันกราน ห่วงสถานภาพของว่าที่เจ้าบ่าวมากกว่า รามัญ

“เขาจะแต่งงานกับคุณ ยังไงเขาก็จะแต่งงานกับคุณ ทำไม!” ตะคอกเสียงก้ำกึ่ง ร้อนรนหงุดหงิดจนต้องแล่นมาหาเรื่องคนป่วยถึงโรงพยาบาล กาไชยสะดุ้งโหยง “ไม่รู้ว่าตกใจอะไรก่อนดี ระหว่างพ่อคุณเขาออกเสียงสยามคล่องปาก กับหวาดเกรงต่อความเข้มเขี้ยดั้นนั้น มีอสีซีตดึงผ้าห่มมาคลุมกาย หวังว่ามันจะช่วยคุ้มครองร่างฝ่ายผมมาจากชายแดนโสม

“ทะ...ทำไม อะไรครับ” ยังลงท้ายคำสรว้อยตามเพศดั้งเดิม ก่อนจะหลุดกรีดตุ๊ดแตกเมื่อร่างสูงล่ำฟุ้งมาประชิดเตียง

“ทำไมต้องเป็นคุณเท่านั้น ทำไม!”

“คะ...คือว่าเราอยู่กันได้นี้คะโอบป่า”

“อยู่กันแบบไหน แบบเพื่อนสาวนะเหรอ!”

“คะ แบบเพื่อนสาวนั่นแหละ”

ยังงั้นเขาก็คงดูออกว่าอะไรเป็นอะไร กาไชยหัวเราะเจื่อน คร้านจะปกปิดเบื้องหลังของวิวาท์จำเป็น อ้อมแอมเลียบเคียงตามเขา

“โอบป่าชอบมดแดงเหรอคะ”

หนุ่มแดนโลมไม่ตอบ ทว่าร่างสูงล่ำก็ชะงักไป เปิดช่องให้คนป่วยชักไ้

“หรือว่าเพราะสัญชาตญาณของคนเกาหลี่ แบบว่าคนเกาหลี่ชอบแข่งขัน”

“คงใช่ ถ้าแข่งกับผู้ชายด้วยกัน ผมแน่ใจว่าเอาชนะได้”

กัณฑ์ตาขวางข่ม ‘ชายเทียม’ ความเป็นอริชายชั้ดจนคนป่วยอยากจะร้องขอความเป็นธรรมต่อศาล สุดหล่่อย่อมองกันแบบนี้ลึคะ นี่ตุ้ดคะ ตุ้ด!

“แต่ในร่มผ้าของฉันทึ้ยังไม่ผ่าออกนะคะ ยังมีแห่งชายแท้อยู่ ถ้าเอาตามเพศสภาพ ฉันทึ้จะทำให้มดแดงท้องก็ทำได้คะ ติดแค่่าไม่มีอารมณ์จะทำ”

เพราะแม่นวาคเป็นทั้งนี้อง เพื่อน ครอบครั้ว คราเขาอ่อนแอล้มเหลว หล่อนก็มักจะทำแปลงร่างเป็นมารดาเตือนสติ ถึงจะเด็กกว่ากาไชยสองปี แต่มดแดงกลับเป็นผู้ใหญ่และกล้าแกร่งกว่ามาก

“แปลว่าผมต้องเอาชนะคุณให้ได้ใช่ใหม”

“เอาชนะเพื่ออะไรละคะ ทำไมต้องเป็นเค็ดเป็นร้อนขนาดนี้ มันทำทายมากเลยละสิ” กาไชยมองค้อนหนุ่มเกาหลี่ ทว่าก็อดลึ้นระทึก็ไม่ได้ หรือนั่งมดแดงของฉันทึ้จะเจอดีเข้าให้

“ใช่ มดแดงยอมเสียเงินซื้อคุณ นอนกับคุณ แต่ก็เป็นอะไร